

Tajna ljubavi i predanja na križu

Križ je najosnovniji znak kršćanstva. Križ je prikriven, a prisutan u mnogim stvarnostima: u četiri strane svijeta koji je prekršten istokom, zapadom, sjeverom i jugom; križ prepoznamo na ljudskom tijelu kada raširimo ruke; križeve vidimo često na raskrižjima putova i cesta; raspela imamo i u vjerničkim stanovima, a u crkvama nema oltara bez križa.

Nekada je križ bio znak prokletstva. To je mučilište što su ga u antičko doba koristili vlastodršci da ostvare smrtnu kaznu nad zločincima društva i neprijateljima države. Ljudi su u mukama na križu završavali svoj život. Očito je onda da to mučilište nije bilo privlačno ni drago; bilo je to mjesto proklinjanja i mržnje. Križ je ostavljao duboke rane na čovjeku i čovječanstvu, u ljudskom društvu i u srcima svih koji su na bilo koji način ranjeni ili zahvaćeni razapinjanjem: bilo da su sami u strašnim mukama satima, katkada i danima trpjeli raspeti na križu dok ih nije smrt izbacila tog trpljenja, bilo da su nad tim prizorom duševno patili oni koji su bili pogođeni kaznom nekoga koji im je bio drag.

Otkako je Isus prihvatio križ sve se mijenja. Najprije, Isus nam govori o tajni svoga križa, odnosno o svojoj smrti: "Nitko mi ne oduzima život, ja ga sam od sebe predajem!" Ponciju Pilatu tvrdi da ne bi imao vlasti da mu nije dano odozgo. Isus nije u času suđenja i razapinjanja pasivni lik rezigniranog i slomljenog čovjeka, puke igračke u rukama moćnika, nego je aktivan u prihvaćanju trpljenja i u predanju života iz ljubavi. Isus prihvaća križ i time njegova smrt postaje žrtva ljubavi. Do časa Isusove smrti na križu, križ je sramota, prokletstvo, očaj i mržnja. Od časa Isusova raspeća, križ je blagoslov, otkupljenje, ljubav.

Čovjek je smrtno biće. Podvrgnut je bolesti i bolima, osjeća patnju i može drugome nanijeti bol. U ljudskom je životu patnja duboko prisutna. Ipak, razlikujemo dimenzije ljudskih boli i patnji. Netko trpi u očaju svoje bespomoćnosti, a netko može trpjeti iz ljubavi za drugoga. Majka u ljubavi bdije noćima uz krevet bolesnog djeteta dok netko drugi može smatrati prokletstvom svoju besanu noć. U svemu tome krije se tajna ljubavi i predanja.

Kršćanima je Isus uzor i poticaj. Svaka patnja može postati izvor blagoslova. Postoje boli koje ne možemo izbjeći. One se mogu preobraziti i time omogućuju očišćenje ljudskoga srca.

Postoje patnje koje možemo ublažiti ili ih otkloniti. Tu smo pozvani da služimo dobru svijeta, dobru ljudi oko nas.

Isus ne zove svoje učenike na besmisleno, mazohističko trpljenje, ali poziva svoje da svako trpljenje prepoznaju kao što je on prepoznao svoj križ. To postaje sredstvo posvećenja, plodna zemlja ljubavi.

Isus je darovao sebe za spasenje čitavoga svijeta. Međutim, da bi plod njegove muke i smrti na križu uskrsnuo u svima nama, da bismo uživali plodove njegove ljubavi, potrebno je sjediniti se s njime. Isus zove svoje učenike da znaju svakog dana uzeti križ svoj i krenuti za njim. U tom sjedinjenju s Kristom svaki križ dobiva onaj smisao koji je Isusov križ razotkrio: žrtva iz ljubavi prema drugima. nn

Dojmovi mladih s hodočašća u Mariju Bistricu 10. i 11. rujna 2011. godine

Četrdesetak mladih naše župe odvažilo se krenuti na hodočašće i provelo je prekrasan vikend u Mariji Bistrici.

U subotu ujutro župnik nas je ispratio na hodočasnički vlak u kojem nas je dočekaao novi povjerenik za pastoral mladih Zagrebačke nadbiskupije, vlč. Ivica Budinščak. Nakon kraće vožnje ispunjene druženjem, međusobnim upoznavanjem, pozdravljanjem mladih iz drugih župa i doručkom, stigli smo u Konjščinu odakle je krenuo naš pravi hodočasnički put. Zanimljivost naše ovogodišnje grupe jest da su s nama išle i tri sestre – Valerija, Zrinka i Ivana Đerek, koje su se, usprkos tome što nas sunce i vrućina ove godine zaista nisu štedjeli, jednoglasno složile: "Kakav je dobar osjećaj znati da se krećeš u koloni s više od tisuću ljudi koji su svi krenuli na put s istim ciljem - da zahvale za sve što im Gospodin pruža i da se pomole za narednu godinu". S tim mislima i nakanama u srcu, nakon tri sata i dvanaest kilometara pješaćenja, stigli smo u Mariju Bistricu. "Svaki put se iznenadim koliko je Marija Bistrica lijepa. To mjesto kao da je prožeto nekom posebnom svetošću, istovremeno i mirno, spokojno i veselo, sve je u njoj uvijek isto i tamo se čovjek osjeća ugodno kao malo gdje", istaknula je Valerija.

Duhovni dio programa započeli smo katehezom don Damira Stojića koji je, kako je sam rekao, 'sišao s neba' tj. iz Kanade. U prvom dijelu kateheze, koju je pjevanjem obogatio Nadbiskupijski

zbor mladih, don Damir nam je govorio o važnosti zakona i pravila za koja nam se ponekad čini da nas sputavaju, a zapravo su put prema pravoj slobodi. Drugi dio kateheze stavio je naglasak na teologiju tijela i predbračnu čistoću koja uključuje mnogo 'ne', ali i jedno veliko 'DA' osobi kojoj zaista želimo predati svoj život. Na samome kraju popodnevnog dijela programa pridružio nam se i pomoćni biskup zagrebački, mons. Mijo Gorski koji nas je radosno pozdravio i poručio nam da, iako se često kaže da je Zagreb poganski grad, mi mladi smo "drugo lice, ljepše lice Zagreba".

Večernji program započeo je "Putom svjetla", a osobito smo bili ponosni jer je naš zbor mladih "Maranatha" predvodio pjevanje. Iz perspektive zborša, posebno je bilo dojmljivo "dok su tisuće ljudi polagano hodali uz svijeće dižući ih kao pozdrav u zrak uz pjesmu 'Zdravo Marijo'. Prizor je bio predivan, a pjesma se orila do brežuljka i postaja križnog puta na njemu iz naših punih pluća zajedno s još tisuću glasova mladih. Bilo je prekrasno", rekla je Ivana. Program smo nastavili predstavom "Ljubav ili strah" koju su pripremili mladi jedne zagrebačke župe, a čiju poruku je za nas sažeo Vitomir Šimić: "Predstava je pokazala kako često umjesto borbe i ljubavi u životu biramo ugodnu sigurnost i navezanost na postojeće stanje. Zbog straha od promjena i nepoznatog ishoda tih promjena često se ne želimo mijenjati koliko god bili nezadovoljni trenutnom situacijom. Radije odabiremo utaban, lagan, siguran, ali i siromašan put umjesto teškog, izazovnog, neizvjesnog ali i plodonosnog puta". Kruna sadržajnog subotnjeg dana bila je sveta misa i klanjanje koje je predvodio vlč. Domagoj Matošević. U homiliji je istaknuo tri svetosti prema sv. Ivanu Boscu, "radost, dužnosti i molitva, te dobročinstva. Najvažnije je odagnati sve ono što uznemiruje duh kako bi bio radostan. Drugo je obavljati svoje dužnosti, kako je vlč. Domagoj istaknuo mladima: kada se uči - knjiga i skripta su tvoje sv. Pismo makar te u tom trenutku toliko privlačilo čitanje Biblije. Te treće, pomagati drugima i biti tu za bližnje, zajedno u Kristu", prepričao nam je Vitomir.

Nakon par sati sna u nedjelju smo se pridružili najprije križnom putu, a zatim i svečanoj svetoj misi s ostalim zagrebačkim hodočasnicihima koju je predvodio kardinal Josip Bozanić, a u popodnevnim satima vratili smo se kućama.

Koliko je teško samo riječima opisati svu ljepotu i posebnost ovog hodočašća, možda najbolje pokazuje anegdota među sestrama Đerek koju je s nama podijelila Valerija: "Zrinka i Ivana, koje su sada prvi puta išle na ovo hodočašće, gotovo su se naljutile na mene što im nisam prije rekla da je tamo TOLIKO lijepo, na što je moj odgovor bio da sam im rekla da je posebno, ali da je to nešto što se nikada ne može riječima dovoljno slikovito opisati, gotovo čarobno".

"Divan vikend, punjenje baterija, dobra 'vibra', pozitivna energija, same pohvale" – tako su ovo hodočašće rezimirale Valerija, Zrinka i Ivana. Ima li bolje pozivnice da nas sljedeće godine bude

još više? :-)

